

• גשה: ציפי גולן

[מרגש: הגב רחל הבר מהי אשת הרוב אברהם ישעיהו הבר צצ' בפרק יומן מחייו ארוכי המעש]

מקדישה את הטור לתלמידותי, ולכל התלמידות, הלומדות cut בחריצות בתקופת המבחנים.

מבחנים

אנשים גדולים בדור

כאשר אדם תורם כליה חלק מהסיפוק שלו הוא לראות את הנתרם חזר להיים, ללימוד, למושפהה, לעובודה. זאת הסיבה שכדי לתרום כליה לאנשים בעלי צרכים מיוחדים, נדרש גדולת רבבה. אתה נתן למי שלא תמיד ידע אפילו לבוא לומר לך תודה. מצד שני, דווקא האנשים האלו הם האנשים הנזקקים ביותר להרומה. אין תשروع בחורה בעלת אוטיזם שהיא מבינה אפילו למה מדברים אותה למכשירים המכאיים האלו, את הטיפוליים? מי יסכים לתרום כליה לחורה הירשת בעלת אוטיזם בתפקוד נורוך? מהרגע בו הגיעו אלינו פנויות הוריהם של ילנו, שאלנו את עצמנו את השאלה הזאת ולא ידענו מה היה. אבל מהר יחסית קיבלנו תשובה. ארוז עסיס מעלה נמצא מתאים לתרומה ועשה זאת בשמהה טהורה של מצوها. לא על מנת לקבל שכר של נחת על חזורה לחיים, על מנת לעשות מצואה. מצואה לשם מצואה, הצלת נפשות לשם הצלת נפשות. אבל לסייע של ארוז עסיס היה חלק נוסף שההרהש דוקא לאחר הנזותה לקח ארוז על עצמו את המשימה להזכיר את מצאות התפילין لأنשים הסובבים אותו במחלקה. "הרגשת שזה מעין שליחות בתוך שליחות", סיפר. את מי כדי לנשות לזכות ראשון? "בימי האשפוז הкратטי את אבא של ילנו - יהודינו נחמד ומאר פנוי. פניתי אליו, שוחחנו קצת, ובסיומה של השיחה העצמי שאלתו לעניין תפילין, אך הוא אמר עוזוב, זה לא בשביבי. לא רציתי להזכיר ועובדתי את הנושא. אחר כך הוא סיפר לי ששאטו שמעה על ההצעה שלי ועל התגובה שלו ונחרדה. איך אתה יכול לסרב לבקשת של ארוז? היא שאלה וудין העניין היה קשה לו. עברו עליינו יומיים נוספים במחילה וביום האחרון - שעתים לפני החזור, הגעה הזדמנות נספתח. ראייתו אותו בפני הקפה, נגעתי אליו כדי להיפרד והצעתי שוב את ההצעה. הפעם הוא הביע את רצונו להניח תפילין. כשהגשתי לו את התפילין הוא אמר: 'אשמה אם תעוזר לי, זו הפעם הראשונה בחיי שאני מניה תפילין'. או הנה, זכיתי לא רק לתמוך כליה אלא גם להיות שליח לכך שהיהודים שלא הניח אפיו פעם אחת בחו"ל תפילין, יעשה זאת". אנשים גדולים, כבר אמרנו.

פנים רציני.
אתה כותבת את כל השבחים האלה בגלל המציאות שלו? שאלתי למורת שידעתי את התשובה.

"חיללה", הוא הניע ראשו נחרצות. מוחמות נותנים לך כאשר הן אמורות. מומר. "МОותר להוסיף סופרלטיבים, אבל אף פעם אסור להחמייא על 'שם דבר', מוחמה חיבת להיות מובוססת היטב". אז ככה אתה כותב לכל חבר? ביחסתי להבן, אחרי הכל, גם אני מורה. "לא תמיד 'כמה אבל זה בהחלט חשוב בעיני'. מבחן אין מסמן לבחינות ידע, הוא מפגש בין מורה לתלמיד, וכשפוגשים תלמיד חיבבים לראות אותו בחיבה ובכחלה..."

קר, בכל מבחן, هو לו מקומות להיותו בהם. לומר מילימ' טובות. לראות את היפוי של התלמיד ולהעלות אותו בעניינו הוא. "המשפחה רוצה את המבחן הזה", אמר לי כתעת. הקשבתי. כדי להעניק לנער את הטיפול הטוב ביותר ציריך לקחת את כתוב היד שלו לגרפולוג מומחה, ומהיקן יהיה לנו כתוב יד מבלי לגרום לבחר להרגיש לא בנוח? ההורם והצוחות בישיבה החליטו לקחת כתוב יד מחד המבחנים. שאלאנו רבו והוא אמר שכך יש לפועל. עכשו אני ציריך לתת להם את טופס המבחן ולעכבר את השבת המבחנים עד שהגרפולוג יסייע. עכשיו הבנתי את פשר מבטחו המוטרד. הוא לא אהב את הרעיון. היה לו קשה, אבל התלמיד היה חיבב עוזרה, גדול מזעקה. הבהיר ובכלי כופף את אי הנוחות שלו מזעקה. והוא עלה יד השולחן ומחבתו שקרה.

יעזר ממנה שראייתי תשובות ראייתך את ההערות שנכתבו בעטו השחור. התופפת. "עמוק של מחשבה, תלמיד המחכים את רבו". נכתוב ליד תשובה אחת. "סבירה ישירה", נאמר במקומות אחרים. "חייב לאורייתא", ראייתך כתוב מעל אחת התשובות. "ומה זה?" הצבעתי על מקום בו נכתב בכתב פנינים קטן. טור אורך של מילים. "זאת התשובה הנכונה. כשבחור טועה בענייני הלהה אנחנו חייכים להביאו לו את התשובה הנכונה ולדיקך בה, אסור שחש וחלילת שתתרשם אצלו התשובה השגואה", ענה בעל בלב.

לפני למלטה שלושה עשוריהם
הוא ישב בחדרו הקטן, רוכן אל השולחן ואני ידעתי שאין זה העיתוי המתאים לדבר אליו כעת, הוא בודק מבחנים.

ונשא המבחנים היה רגש מאוד אצלו. "שכנני בודק מבחן אני לא רואה את התשובות מול העיניים, אני רואה את התלמיד. מנסה להישיר אליו מבט, למשם מבין השורות אם הוא מתאים ללמידה למבחן או שהוא כתב אותו לאחר יד, האם השקיע או לזל. כולנו היינו פעם תלמידים, כולנו יודעים עד כמה הצביעו במבחן היה נחشب בעניינים, אי אפשר לשכח זאת אשר בודקים מבחן". והוא לא שכח את זה. הגם שעברו שנים ארוכות מאז היה תלמיד, כל מבחן קיבל אצלו תשומת לב אישית ומכבדת.

*

"בדקתי הערב את המבחן של פלוני" אמר באתו ערבית אנטחה. לא נוקב חלילה בשמו של הבחו. "פלוני" היה נער שנדרש לטיפול פסיכולוגי חוף. ההורים הבינו והכירו בחומרת המבחן ושיתפו פעולה עם צוות הישיבה, הם נתנו את אישורם לעשויות כל פעולה שתוכל בס"ד לסייע לבן. אבל הנפש העדינה שלו הייתה צריכה שיתנהגו עימה בכפפות של nisi. "בחלק גדול מן החומר הנלמד, ניכרה שליטתו" אמר בעל, יושב על יד השולחן ומחבתו שקרה עדיין במבחן. "הנה תראי", אמר פתאום. גם ממקומו וניגש להביא מהסלון את הדף הכתוב. ראייתך.

יותר ממה שראייתי תשובות ראייתך את ההערות שנכתבו בעטו השחור. התופפת. "עמוק של מחשבה, תלמיד המחכים את רבו". נכתוב ליד תשובה אחת. "סבירה ישירה", נאמר במקומות אחרים. "חייב לאורייתא", ראייתך כתוב מעל אחת התשובות. "ומה זה?" הצבעתי על מקום בו נכתב בכתב פנינים קטן. טור אורך של מילים. "זאת התשובה הנכונה. כשבחור טועה בענייני הלהה אנחנו חייכים להביאו לו את התשובה הנכונה ולדיקך בה, אסור שחש וחלילת שתתרשם אצלו התשובה השגואה", ענה בעל בלב.